

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Mgr. Ing. Petrem Šuránkem ve věci

žalobce: **Z. V.**, narozený X
bytem X
zastoupený obecnou zmocněnkyní J. V., narozenou X
bytem X

proti
žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**
sídlem Křížová 25, 225 08 Praha 5

o **žalobě proti rozhodnutí** žalované ze dne 26. 6. 2020, č. j. X, ve znění opravného rozhodnutí ze dne 2. 9. 2020, č. j. X,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 26. 6. 2020, č. j. X, ve znění opravného rozhodnutí ze dne 2. 9. 2020, č. j. X, se v části, v níž žalovaná zamítla námitky žalobce proti výroku II rozhodnutí žalované č. I ze dne 21. 5. 2020, č. j. 1X, a toto rozhodnutí potvrdila, zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podanou osobně dne 22. 7. 2020, domáhá zrušení rozhodnutí žalované ze dne 26. 6. 2020, č. j. X (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaná zamítla jeho námitky a potvrdila svá rozhodnutí č. I a II ze dne 8. 5. 2020, č. j. X (*sic!*). V reakci na podanou žalobu posléze žalovaná opravným rozhodnutím ze dne 2. 9. 2020, č. j. X, opravila nesprávné označení přezkoumávaných prvostupňových rozhodnutí tak, že ve skutečnosti se jednalo o rozhodnutí č. I a II ze dne 21. 5. 2020, č. j. X. Prvostupňovým rozhodnutím č. I ze dne 21. 5. 2020, č. j. X (dále jen „prvostupňové rozhodnutí č. I“), žalovaná žalobci podle § 56 odst.

- 1 písm. b) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění zákona č. 315/2019 Sb. (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“) zpětně za období od 4. 12. 1998 až do roku 2020 včetně zvýšila výměru invalidního důchodu (plného, resp. od 1. 1. 2010 pro invaliditu třetího stupně), přičemž vyčíslila jeho výši v jednotlivých obdobích v návaznosti na data účinnosti jednotlivých valorizačních předpisů (výrok I), a současně rozhodla, že žalobci náleží doplatek invalidního důchodu pro invaliditu třetího stupně ode dne 13. 2. 2015 (výrok II). Vedle toho žalovaná prvostupňovým rozhodnutím č. II ze dne 21. 5. 2020, č. j. X (dále jen „prvostupňové rozhodnutí č. II“), žalobci k jeho žádosti ze dne 13. 2. 2020 podle § 29 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění přiznala od 15. 11. 2018 starobní důchod ve výši 22 195 Kč měsíčně a vyčíslila jeho výši v návaznosti na pozdější valorizace.
2. Žalobce předně namítá, že je výrok napadeného rozhodnutí nesprávný, neboť je v něm nesprávně označeno prvostupňové rozhodnutí, které bylo jeho námitkami napadeno, a to jak dnem vydání (8. 5. 2020 namísto 21. 5. 2020), tak i číslem jednacím (č. j. X namísto č. j. X). V důsledku toho je napadené rozhodnutí zcela nepřezkoumatelné. Nadto ač žalovaná prvostupňové rozhodnutí (č. I) potvrdila, ve skutečnosti korigovala údajnou písařskou chybu v jeho odůvodnění konstatováním, že evidenční listy důchodového pojištění v době původního přiznání plného invalidního důchodu neměla (v prvostupňovém rozhodnutí č. I bylo naopak uvedeno, že je tehdy k dispozici měla).
3. Jádrem žalobcovy argumentace ale je námtika, že mu měl být doplatek zvýšeného invalidního důchodu přiznán podle § 56 odst. 1 písm. b) věty třetí zákona o důchodovém pojištění již ode dne, od něhož mu náleží. Za tento den přitom považuje datum původního přiznání invalidního důchodu a odmítá omezení doplatku pouze na období pěti let před podáním žádosti o přiznání starobního důchodu. Invalidní důchod mu byl totiž vyplácen v nižší částce, než v jaké mu náležel, v důsledku nesprávného postupu orgánu sociálního zabezpečení, který nebyl schopen nebo opomněl jako výpočtový podklad zajistit evidenční listy důchodového pojištění žalobce za období let 1986 až 1991 s údaji o vyměřovacích základech (dříve je totiž neobsahovaly), a to přesto, že orgán sociálního zabezpečení měl k dispozici vojenskou knížku žalobce a bylo mu známo, že žalobce byl v daném období vojákem z povolání. Ostatně za uvedené období mu byly započteny doby pojištění, aniž by mu však byly započítány vyměřovací základy z tohoto období plynoucí. Žalovaná si evidenční listy důchodového pojištění žalobce za dané období měla a mohla sama (tedy bez předchozí žádosti, podnětu či urgency ze strany žalobce) vyžádat od Ministerstva obrany tak, jak to později učinila (až) v návaznosti na žádost žalobce o přiznání starobního důchodu – toto břemeno přitom nelze převést na účastníka řízení. Jelikož žalovaná tehdy nesplnila povinnost dodržovat základní zásady správního řízení – zejména povinnost zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, v nezbytném rozsahu pro vydání rozhodnutí, zkrátila žalobce na jeho právech, pokud jde o výši vypláceného invalidního důchodu. Proti této výši žalobce sice v minulosti ničeho nenamítal, to však proto, že je výpočet invalidního důchodu pro běžného člověka složitým algoritmem a nebyl schopen správnost výpočtu překontrolovat.
4. Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvedla, že chyby v psaní ve výroku napadeného rozhodnutí již opravila opravným rozhodnutím ze dne 2. 9. 2020, č. j. X. V záhlaví i v odůvodnění napadeného rozhodnutí bylo prvostupňové rozhodnutí, proti němuž námitky žalobce směřovaly, označeno správně, tudíž nelze napadené rozhodnutí považovat za nepřezkoumatelné.

5. K jádru argumentace žalovaná zrekapitulovala, že k žalobcově žádosti ze dne 13. 11. 1998 mu byl rozhodnutím ze dne 11. 2. 1999 ode dne 4. 12. 1998 přiznán plný invalidní důchod ve výši 6 933 Kč měsíčně. Toto rozhodnutí bylo následně změněno rozhodnutím ze dne 26. 4. 1999, kterým byl žalobci zpětně ode dne 4. 12. 1998 přiznán plný invalidní důchod ve výši 7 236 Kč měsíčně, neboť došlo k dodatečnému došetření jeho výdělků za dobu od 10. 1. 1995 do 31. 7. 1996. Žádné z těchto rozhodnutí žalobce nenapadl opravným prostředkem a ani posléze v průběhu pobírání invalidního důchodu nikdy neuplatnil žádost o jeho přepočítání z důvodu chybějícího vyměřovacího základu za roky 1986 až 1991. V řízení o žádosti žalobce ze dne 13. 2. 2020 o přiznání starobního důchodu bylo zjištěno, že se v evidenci žalované nenachází vyměřovací základy za období od 1. 1. 1986 do 15. 11. 1991, kdy žalobce pracoval jako voják z povolání. Žalovaná proto provedla šetření u Ministerstva obrany, které dne 23. 4. 2020 požadované vyměřovací základy doložilo. Následně žalovaná provedla nový výpočet invalidního důchodu žalobce za období od 4. 12. 1998, v němž zohlednila i vyměřovací základy za období let 1986 až 1991. Při stanovení doplatku invalidního důchodu postupovala žalovaná podle § 56 odst. 1 písm. b) zákona o důchodovém pojištění, přičemž podle jejího názoru má žalobce nárok na doplatek (jen) za pět let nazpět ode dne uplatnění žádosti o starobní důchod, tj. od 13. 2. 2015. Žalovaná ponechala rozhodnutí ve věci na úvaze soudu, ovšem s upozorněním, že i v případě, že by soud shledal, že jde o případ pochybení správního orgánu, které vedlo k tomu, že byl žalobci vyplácen nižší důchod, bylo by možné žalobci doplatit invalidní důchod nejvýše od 1. 1. 2006 vzhledem k přechodnému ustanovení čl. II bodu 14 zákona č. 306/2008 Sb.).
6. V replice žalobce vyzdvihl, že žalovaná nepopírá, že z její strany došlo k pochybení. Naopak přiznává, že evidenční listy důchodového pojištění neměla v evidenci a byla schopná si je obstarat. Namísto toho však vyměřovací základy za období let 1986 až 1991 ignorovala. To dokládá i její rozhodnutí ze dne 11. 2. 1999, jímž byl žalobci přiznán plný invalidní důchod, kde je uvedeno, že se nedaly došetřit pouze výděvky za dobu zaměstnání od 10. 1. 1995 do 31. 7. 1996. Žalovaná si pak vybírá jen ta přechodná ustanovení, která se hodí jí – podle přechodného ustanovení čl. XXXIV bodu 4 zákona č. 189/2006 Sb. by totiž bylo možné doplatit žalobci invalidní důchod až od roku 2003. Věc je podle žalobce třeba posoudit podle aktuálních právních předpisů.
7. Soud poté, co ověřil, že žaloba byla podána včas, že je věcně i místně příslušným soudem a že napadené rozhodnutí je rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s., jej přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl soud povinen přihlédnout z moci úřední, neshledal. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době jeho vydání (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Dospěl přitom k závěru, že žaloba je důvodná.
8. O žalobě rozhodl soud podle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť žalobce výslovně uvedl, že s projednáním věci bez jednání souhlasí, a žalovaná ani na výzvu soudu nesdělila, že by s takovým postupem nesouhlasila, její souhlas se tedy presumuje. Soud neshledal důvod pro nařízení jednání ani za účelem dokazování, jelikož provádění žalobcem navrhovaného důkazu listinou – rozhodnutím žalované ze dne 11. 2. 1999 – pokládal za nadbytečné. Ačkoli tato listina není obsahem žalovanou předloženého správního spisu (byť by jeho součástí měla být), veškeré podstatné údaje z této listiny plynoucí jsou seznatelné i z dokladu o výpočtu invalidního důchodu ze dne 21. 1. 1999. Správní spis přitom není předmětem dokazování a soud z něho bez dalšího vychází.

9. Ze správního spisu soud zjistil, že dne 13. 11. 1998 uplatnil žalobce na Okresní správě sociálního zabezpečení Praha – západ (dále jen „OSSZ“) žádost o přiznání invalidního důchodu, neboť byl dne 29. 10. 1998 shledán OSSZ plně invalidním pro těžkou duševní organickou poruchu následkem úrazu (autonehody) ze dne 23. 1. 1998. V přehledu o jeho zaměstnáních bylo v žádosti mj. uvedeno, že od 20. 7. 1975 do 15. 11. 1991 byl vojákem z povolání, což bylo doloženo vojenskou knížkou. Součástí spisového materiálu jsou mj. i kopie dvou evidenčních listů důchodového zabezpečení vystavených Ministerstvem obrany dne 18. 11. 1992, které byly podle podacího razítka doručeny žalované dne 23. 11. 1992. Z nich vyplývá, že byl žalobce u Ministerstva obrany nepřetržitě zaměstnán od 1. 9. 1973 do 15. 11. 1991 jako voják z povolání a že neměl žádné náhradní doby pojištění, přičemž zde byl uveden počet započtených dnů a jejich zařazení do jednotlivých pracovních kategorií (do roku 1987 I.AA, poté II). Nebyly však vůbec vyplněny hrubé výdělky žalobce.
10. Z dokladu o výpočtu invalidního důchodu a osobního listu důchodového pojištění žalobce ze dne 21. 1. 1999 soud zejména zjistil, že osobní vyměřovací základ žalobce byl vypočten za roky 1986 až 1997, do výpočtu však byly zahrnuty jen vyměřovací základy dosažené v obdobích od 1. 1. 1992 do 31. 7. 1994 a od 19. 8. 1996 do 31. 12. 1997. K ostatním dobám pojištění nebyly vyměřovací základy zjištěny. Na základě tohoto výpočtu byl žalobci od 4. 12. 1998 přiznán invalidní důchod ve výši 6 933 Kč měsíčně. Žalobce byl současně upozorněn, že výdělky za dobu zaměstnání v období od 10. 1. 1995 do 31. 7. 1996 se nepodařilo došetřit a že šetření ještě bude provedeno na nové adrese jeho bývalého zaměstnavatele. Žalobce byl též poučen, že v případě, že by doložil evidenční list důchodového zabezpečení s výdělkem a náhradními dobami, posoudí se výše jeho invalidního důchodu znovu. Z dokladu o výpočtu invalidního důchodu a osobního listu důchodového pojištění ze dne 2. 4. 1999 pak soud zjistil, že již bylo počítáno se vyměřovacími základy za celé období od 1. 1. 1992 do 31. 12. 1997; vyměřovací základy ke zbývajícím dobám pojištění, ale nadále nebyly zjištěny a do výpočtu promítnuty. V důsledku nového přepočítání byl žalobci přiznán invalidní důchod zpětně ve výši 7 236 Kč měsíčně (již od 4. 12. 1998). Soud podotýká, že součástí správního spisu není ani rozhodnutí žalované ze dne 11. 2. 1999 (jež však žalobce soudu doložil), ani rozhodnutí ze dne 26. 4. 1999, na něž žalovaná odkazovala; nesporné mezi účastníky řízení nicméně je, že tato rozhodnutí existují, i to, jaký je jejich obsah, jakož i to, že proti nim žalobce tehdy nepodal opravný prostředek.
11. Dne 13. 2. 2020 podal žalobce na OSSZ žádost, aby mu byl ode dne 15. 11. 2018 přiznán starobní důchod.
12. Dne 13. 3. 2020 se žalovaná obrátila na Ministerstvo obrany s výzvou ke sdělení vyměřovacích základů žalobce za období od 1986 do 1991. Přípisem z téhož dne žalovaná žalobce informovala o tom, že se jeho výdělky za roky 1986 až 1991 došetřují. Po obdržení dokladů z Vojenského ústředního archivu Ministerstvo obrany vyhotovilo dne 23. 4. 2020 evidenční list důchodového zabezpečení žalobce, který již specifikoval výši hrubých výdělků žalobce v období let 1986 až 1991.
13. Z dokladu o výpočtu starobního důchodu a osobního listu důchodového pojištění žalobce ze dne 28. 4. 2020 pak vyplývá, že osobní vyměřovací základ žalobce byl vypočten již se zahrnutím dodatečně zjištěných vyměřovacích základů i za období let 1986 až 1991. Totéž potvrzuje i doklad o výpočtu invalidního důchodu a osobního listu důchodového pojištění žalobce (taktéž) ze dne 28. 4. 2020.

14. V návaznosti na tyto výpočty pak žalovaná vydala dne 21. 5. 2020 prvostupňová rozhodnutí č. I a č. II, jejichž výroky již soud shrnul pod bodem 1 odůvodnění tohoto rozsudku. Stran doplatku invalidního důchodu pro invaliditu třetího stupně žalovaná v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí č. I uvedla, že žalobci náleží pouze pět let nazpět ode dne uplatnění nároku na důchod, tj. od 13. 2. 2015, neboť v době přiznání plného invalidního důchodu měla k dispozici evidenční listy důchodového zabezpečení žalobce prokazující výši jeho vyměřovacích základů v letech 1986 až 1991 – ty byly jako nově prokázané započteny dodatečně v prvostupňovém rozhodnutí č. I. Žalovaná zároveň konstatovala, že z její strany nedošlo k nesprávnému úřednímu postupu.
15. Žalobce ve správním řízení námitkami ze dne 16. 6. 2020 napadl pouze prvostupňové rozhodnutí č. I toliko v rozsahu jeho druhého výroku, jelikož zpochybňoval výhradně období, za které by mu měl náležet doplatek invalidního důchodu.
16. Dne 26. 6. 2020 vydala žalovaná napadené rozhodnutí, v jehož záhlaví a odůvodnění uvedla, že rozhodla ve věci námitek žalobce proti prvostupňovým rozhodnutím č. I a č. II. Přímou ve výroku je však označila nesprávným dnem vydání i číslem jedacím. Dne 2. 9. 2020 proto žalovaná vydala opravné rozhodnutí č. j. X, jímž výrok napadeného rozhodnutí opravila.
17. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná uvedla, že na základě žádosti žalobce ze dne 13. 2. 2020 o přiznání starobního důchodu bylo při zpětné kontrole dat zjištěno, že při stanovování výše invalidního důchodu v roce 1999 nebyly zhodnoceny vyměřovací základy z let 1986 až 1991, kdy byl žalobce vojákem z povolání. Po obdržení evidenčních listů důchodového zabezpečení od Ministerstva obrany tak žalovaná provedla jejich zhodnocení a v té návaznosti i přepočít výše invalidního důchodu ke dni jeho přiznání. Žalovaná zdůraznila, že v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí č. I bylo nesprávně uvedeno, že v době přiznání plného invalidního důchodu žalobci v roce 1999 žalovaná měla k dispozici jeho evidenční listy právě z let 1986 až 1991. Ty totiž byly vyžádány teprve až k žádosti žalované ze dne 13. 3. 2020 v souvislosti s projednáním žádosti žalobce o starobní důchod. Žalovaná pokračovala, že ze strany žalobce po celou dobu pobírání plného invalidního důchodu nebyl podán podnět k doplnění předmětných skutečností. Podle názoru žalované tedy nelze dovozovat, že by z její strany došlo k nesprávnému úřednímu postupu. Proto bylo rozhodnuto správně podle § 56 odst. 1 písm. b) zákona o důchodovém pojištění tak, že doplatek invalidního důchodu žalobci náleží za pět let nazpět, nikoliv ode dne přiznání důchodu v roce 1998. Konečně k prvostupňovému rozhodnutí č. II žalovaná uvedla, že jej nepřezkoumávala, neboť nebylo předmětem žalobcových námitek. Zásilku s napadeným rozhodnutím převzala zmocněnkyně žalobce dne 7. 7. 2020.
18. Oznámením ze dne 7. 7. 2020 pak žalovaná žalobce informovala o konkrétní výši doplatku za období od 13. 2. 2015 do 23. 6. 2020, přičemž připojila i detailní rozpis jeho výpočtu.
19. Soud nejprve k námitce žalobce, že je napadené rozhodnutí zcela nepřezkoumatelné, jelikož ve výrokové části chybně označuje rozhodnutí, které napadl námitkami a které bylo žalovanou potvrzeno, uvádí, že i přes její oprávněnost nejde s ohledem na to, že jde o zřejmou chybu v psaní, jež nadto již byla opravena, o důvod, pro nějž by bylo nutné přistoupit ke zrušení napadeného rozhodnutí. Z nesporných tvrzení účastníků, jakož i z obsahu správního spisu vyplývá, že napadené rozhodnutí skutečně bylo ve svém výroku vadné, neboť žalovaná vskutku nesprávně označila prvostupňové rozhodnutí, které bylo

žalobcem napadeno, a to jak v údajích o dnu vydání, tak v čísle jednací (které tvoří vždy mj. rodné číslo účastníka správního řízení). Tento nedostatek však žalovaná sama následně zhojila postupem podle § 70 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) tak, že dne 2. 9. 2020 vydala opravné rozhodnutí č. j. Opr-550 715 0066-315-PB, jímž výrok napadeného rozhodnutí opravila tak, aby správně zněl: „*Námítky se zamítají a rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení č. I a č. II č.j. X ze dne 21. 5. 2020 se potvrzují.*“ Soud aprobejuje postup žalované, která tak učinila z moci úřední a opravným rozhodnutím, jelikož se oprava týkala výroku, byť opravu provedla až po podání žaloby v této věci (v níž žalobce na tento nedostatek upozornil). Evidentně se totiž jednalo toliko o zřejmou nesprávnost v písemném vyhotovení napadeného rozhodnutí, neboť jak v záhlaví, tak v odůvodnění napadeného rozhodnutí byla prvostupňová rozhodnutí identifikována správným dnem vydání i číslem jednací. Ostatně ani žalobce neměl pochyb o tom, že bylo rozhodnuto právě v jeho věci, nikoliv ve věci týkající se prvostupňového rozhodnutí vydaného v případě jiného účastníka řízení. Jelikož žalovaná zhojila namítanou vadu napadeného rozhodnutí ještě před tím, než soud ve věci rozhodl, soud k této skutečnosti výjimečně přihlédl. Opačný přístup soudu by totiž vedl k absurdnímu závěru, kdy by byla žalovaná vytýkána vada, která již v době rozhodování soudu neexistuje, neboť byla žalovanou z moci úřední způsobem, jenž je procesním předpisem předvídan, odstraněna. Jakkoliv tedy soud dává žalobci za pravdu, že (ještě) v době podání žaloby byla tato jeho námitka důvodná, její opodstatněnost v mezidobí odpadla. V důsledku toho není důvodná ani jeho související argumentace, že namítaná vada ve výroku způsobuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí jako takového (pro nesrozumitelnost).

20. Soud tedy považuje napadené rozhodnutí za přezkoumatelné, přikročil proto k jeho přezkumu ve věci samé.
21. Mezi účastníky řízení není sporu o tom, že žalobci byl v minulosti vyplácen invalidní důchod v nižší částce, než v jaké mu náležel. Účastníci řízení přitom nespoukají ani datum, od kterého žalobci zvýšený invalidní důchod náležel (4. 12. 1998), jakož ani konkrétní výši invalidního důchodu v období ode dne jeho přiznání do konce jeho výplaty. Celý spor se tak dotýká pouze data uvedeného ve výroku II prvostupňového rozhodnutí č. I, od něž má být žalobci dlužný invalidní důchod doplacen. Žalobce namítá, že bylo třeba aplikovat § 56 odst. 1 písm. b) větu třetí zákona o důchodovém pojištění, naproti tomu žalovaná trvá na tom, že bylo v souladu se zákonem, pakliže postupovala podle věty druhé téhož ustanovení.
22. V řízení před soudem navíc tento spor vykrystalizoval i ve spor, v jakém časovém znění má být § 56 odst. 1 písm. b) zákona o důchodovém pojištění aplikován. Žalobce se dovolává aktuálně účinného znění, zatímco žalovaná poukazuje na nutnost aplikace dřívější právní úpravy vzhledem k přechodným ustanovením novelizačních předpisů. Zde však musí konstatovat, že v napadeném rozhodnutí žalovaná výslovně uvedla, že rozhoduje podle „*zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů*“, a toto znění pak v dalším textu používá prostřednictvím zavedené zkratky. Vzhledem k datu vydání napadeného rozhodnutí (26. 6. 2020) tedy žalovaná pracovala se zákonem o důchodovém pojištění ve znění zákona č. 315/2019 Sb., tedy ve znění účinném od 1. 12. 2019, jelikož to byla k datu rozhodování žalované poslední ve Sbírce zákonů vyhlášená novela rozhodného právního předpisu; žádné pozdější novelizační předpisy v té době nebyly součástí právního pořádku. Pokud žalovaná chtěla aplikovat jiné časové znění zákona

o důchodovém pojištění, musela by na to v napadeném rozhodnutí upozornit. To však neučinila a i z vlastní argumentace žalované 5letým obdobím v odůvodnění napadeného rozhodnutí jasně vyplývá, že věc neposuzovala podle § 56 odst. 1 písm. b) zákona o důchodovém pojištění ve znění účinném do 31. 12. 2008, ale že aplikovala právní úpravu pozdější.

23. I přesto se však soud k otázce, jaké časové znění § 56 odst. 1 písm. b) zákona o důchodovém pojištění mělo být aplikováno, vyjádří, učiní tak ovšem až v závěru rozsudku, jelikož tato otázka bude rozhodná až pro další postup žalované, a to vzhledem k tomu, že soud nesdílí názor žalované na příčinu nevyplácení správné výše invalidního důchodu. V daném případě se totiž neuplatní žádné ustanovení přechodných předpisů, jež by vyžadovalo aplikaci dřívější právní úpravy na období, za něž se přiznává doplatek důchodové dávky, jako celek. Relevantní přechodná ustanovení totiž upravují jen rozsah případného doplatku, pokud by podle aktuální úpravy měl náležet i za dobu před 1. 1. 2009. V každém případě tudíž musela žalovaná nejprve posoudit, zda a v jakém rozsahu se uplatní ustanovení § 56 odst. 1 písm. b) zákona o důchodovém pojištění ve znění účinném k datu jeho rozhodování.
24. Podle § 56 odst. 1 písm. b) věty první zákona o důchodovém pojištění, zjistí-li se, že důchod byl přiznán nebo je vyplácen v nižší částce, než v jaké náleží, nebo byl neprávem odepřen, anebo byl přiznán od pozdějšího data, než od jakého náleží, důchod se zvýší nebo přizná, a to ode dne, od něhož důchod nebo jeho zvýšení náleží.
25. Podle § 56 odst. 1 písm. b) věty druhé a třetí zákona o důchodovém pojištění důchod nebo jeho zvýšení se (přitom) doplatí nejvýše pět let nazpět ode dne zjištění nebo uplatnění nároku na důchod nebo jeho zvýšení; pro běh této lhůty platí § 55 odst. 2 věta druhá a třetí obdobně. Důchod nebo jeho zvýšení se však doplatí ode dne, od něhož důchod nebo jeho zvýšení náleží, v případě, že důchod nebyl přiznán nebo byl vyplácen v nižší částce, než v jaké náleží, nebo byl neprávem odepřen, anebo byl přiznán od pozdějšího data, než od jakého náleží, v důsledku nesprávného postupu orgánu sociálního zabezpečení.
26. Klíčovou otázkou proto je, zda byl žalobci vyplácen invalidní důchod v nižší částce, než v jaké mu náležel, v důsledku nesprávného postupu orgánu sociálního zabezpečení. A právě v jejím zodpovězení se účastníci řízení neshodnou. Jde přitom o základní předpoklad pro určení (prvního) dne, od kterého se vypočítá doplatek invalidního důchodu.
27. Pro hledání odpovědi je třeba zkoumat skutkový stav věci, jaký tu byl v roce 1999, kdy byl žalobci původně invalidní důchod přiznán. V té souvislosti proto soud shrnuje, že by žalovaná korigovala odůvodnění prvostupňového rozhodnutí č. I (to přitom samo o sobě nebrání potvrzení rozhodnutí jako věcně správného, jak se žalobce „podívoval“ – řízení totiž tvoří jeden celek a je naopak záhodno, aby žalovaná v námitkovém řízení nedostatky prvostupňového řízení a rozhodnutí napravila, přičemž ne vždy taková náprava vyžaduje změnu výroku prvostupňového rozhodnutí) tak, že není pravdou, že by tehdy měla k dispozici žalobcovy evidenční listy důchodového zabezpečení z období let 1986 až 1991, z obsahu správního spisu je zřejmé, že je ve skutečnosti k dispozici *měla*, a to již od roku 1992. Není tedy naopak pravdivé (resp. je značně nepřesné) tvrzení žalované, že je získala od Ministerstva obrany teprve až k její žádosti ze dne 13. 3. 2020. Je však možné souhlasit s žalovanou potud, že odůvodnění prvostupňového rozhodnutí č. I nemohlo obstát v tom rozsahu, že by žalovaná tehdy tyto evidenční listy měla v potřebné kvalitě pro to, aby s jejich pomocí mohla správně určit vyměřovací základy za dané období. Z obsahu spisu

totiž plyně, že tyto údaje o vyměřovacích základech evidenční listy vyhotovené Ministerstvem obrany dne 18. 11. 1992 neobsahovaly a že tyto chybějící údaje byly žalované Ministerstvem obrany doloženy opravdu až v roce 2020 v evidenčním listu vyhotoveném dne 23. 4. 2020.

28. Žalobce tedy žalované vyčítá, že jestliže si i bez jeho podnětu či součinnosti jeho vyměřovací základy za období 1986 až 1991 došetřila sama (až) v roce 2020, mohla a především měla tak učinit již v roce 1999. Rezignovala-li na takový postup, postupovala podle názoru žalobce nesprávně.
29. Soud se tak dále zabýval otázkou tvrzeného „zavinění“ žalované na vyměření invalidního důchodu v nižší výši, než v jaké žalobci náležel, v řízení o důchodu, jež proběhlo na přelomu let 1998 a 1999. Způsob stanovení výše invalidního důchodu v té době stanovil zákon o důchodovém pojištění ve znění zákona č. 234/1998 Sb.
30. Podle tehdejšího znění zákona o důchodovém pojištění se dle § 41 odst. 2 výše procentní výměry invalidního důchodu odvozovala z výpočtového základu, jenž byl podle § 15 odvozen z výše osobního vyměřovacího základu vypočteného podle § 16 odst. 1 a 2 z vyměřovacích základů pojištěnce. Ty přitom byly podle § 16 odst. 3 za dobu před 1. lednem 1996 představovány *hrubými výdělkami stanovenými pro účely důchodového zabezpečení* podle předpisů platných před 1. lednem 1996. Podle § 18 odst. 1 a 4 se však do rozhodného období pro výpočet osobního vyměřovacího základu nezahrnují kalendářní roky před rokem 1986.
31. Z hmotněprávní úpravy tak bylo zřejmé, že žalovaná byla povinna při stanovení výše invalidního důchodu kalkulovat i s hrubými výdělkami žalobce dosaženými v letech 1986 až 1991. Skutečnost, že je nemá k dispozici, tedy musela v situaci doložených pojistných dob za toto období nutně vyvolat její pozornost, neboť jí neumožňovala vypočíst výši invalidního důchodu standardním postupem.
32. To, zda měla v takové situaci přistoupit k bližšímu šetření, upravovaly tehdejší procesní předpisy. Řízení o dávce v té době upravoval zákon č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění zákona č. 93/1998 Sb. (dále jen „organizační zákon“).
33. Podle § 12 organizačního zákona orgány sociálního zabezpečení mohly vyzvat jak organizace, aby podaly hlášení a předložily záznamy o skutečnostech rozhodných pro nárok na dávky sociálního zabezpečení, jejich výši a výplatu [písm. a)], tak příjemce dávky sociálního zabezpečení, aby osvědčil skutečnosti rozhodné pro nárok na dávku, její výši a výplatu [písm. b)].
34. Podle § 13 organizačního zákona orgány sociálního zabezpečení byly oprávněny přezkoumat správnost a úplnost záznamů a hlášení, které byly organizace pro účely provádění sociálního zabezpečení povinny vést, včasnost a způsob jejich předložení a podání.
35. Organizací se pro účely důchodového pojištění rozuměla právnická nebo fyzická osoba, která zaměstnávala jiné fyzické osoby nebo k níž byly fyzické osoby ve vztahu, který zakládal účast na důchodovém pojištění (§ 35a odst. 1 organizačního zákona). Organizace byly povinny vést potřebné záznamy o skutečnostech rozhodných pro nárok na dávky důchodového pojištění, jejich výši a výplatu a předkládat je příslušným orgánům sociálního zabezpečení (odst. 2 citovaného ustanovení).

36. Podle § 35a odst. 3 organizačního zákona změny ve skutečnostech rozhodných pro trvání nároku na dávku, její výši a výplatu byly organizace povinny písemně hlásit, nebylo-li určeno jinak, do osmi dnů. Na výzvu orgánů sociálního zabezpečení byly organizace povinny podat hlášení a předložit záznamy ve lhůtě určené tímto orgánem, a nebyla-li lhůta určena, do osmi dnů od doručení výzvy.
37. Podle § 53 organizačního zákona příjemce dávky důchodového zabezpečení, který byl orgánem sociálního zabezpečení podle § 12 vyzván, aby osvědčil skutečnosti rozhodné pro nárok na dávku důchodového pojištění, její výši nebo výplatu, byl povinen výzvě vyhovět, a to ve lhůtě do osmi dnů ode dne doručení výzvy, nestanovil-li orgán sociálního zabezpečení lhůtu delší.
38. Ustanovení § 37 až 39 organizačního zákona pak byla věnována evidenci, kterou organizace vedly o občanech pro účely důchodového pojištění, přičemž bylo zakotveno, že se do evidenčního listu důchodového pojištění zapisuje mj. i vyměřovací základ pro pojistné na sociální zabezpečení a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti [§ 38 odst. 2 písm. b) organizačního zákona].
39. Na správní řízení o dávku se v té době vztahoval zákon č. 71/1967, o správním řízení (správní řád), ve znění zákona č. 283/1993 Sb., nikoli správní řád, který nabyl účinnosti až dnem 1. 1. 2006 (o jehož zásady se žalobce v žalobě opíral). Postupy správního orgánu při prokazování rozhodných skutečností vedle toho byly modifikovány (výše citovanými) ustanoveními organizačního zákona.
40. Z konfrontace zákonné úpravy a zjištěného skutkového stavu je zřejmé, že v projednávané věci žalovaná nevyužila ani výzvu adresovanou Ministerstvu obrany v situaci, kdy zjistila, že evidenční listy důchodového pojištění, jež jí byly podle § 45 organizačního zákona předloženy, nejsou úplné. Pro případ nespolečné Ministerstva obrany nevyzvala ani žalobce, aby ten sám osvědčil skutečnosti rozhodné pro nárok na dávku, její výši a výplatu. Ve smyslu § 12 organizačního zákona žalovaná žalobce ostatně nevyzvala ani stran jeho výdělků za dobu od 10. 1. 1995 do 31. 7. 1996, které se žalované do dne 11. 2. 1999 nepodařilo došetřit. Tato skutečnost byla žalobci tehdy pouze oznámena s poznámkou, že pokud by žalobce doložil evidenční list důchodového zabezpečení s výdělků a náhradními dobami, posoudila by se výše jeho invalidního důchodu znovu. Žalobce byl současně informován o tom, že šetření jeho výdělků za předmětné období bude ještě ze strany žalované provedeno na nové adrese jeho bývalého zaměstnavatele. Žalobce nicméně nebyl ani informován, že by žalované chyběly jeho vyměřovací základy také za období let 1986 až 1991. Nemohla proto na něho být přenesena (ani) povinnost je doložit.
41. Nelze však souhlasit se žalobcem, že by neměl žádný způsob, jak správnost výpočtu invalidního důchodu ověřit. Byť žalobce nebyl žalovanou výslovně upozorněn, že jeho vyměřovací základy za dobu od 1986 do 1991 nedošetřila (navzdory tomu, že stran let 1995 až 1996 ho o tom poučila), tato skutečnost bezprostředně vyplývala z osobního listu důchodového pojištění, který byl přílohou rozhodnutí ze dne 11. 2. 1999. S trochou snahy tak žalobce (resp. jeho zmocněnkyně) mohli zjistit, že s jeho výdělků za předmětné období počítáno nebylo – bylo z něj totiž patrné, že doba od 1. 1. 1986 do 15. 11. 1991 sice byla započtena jako doba zaměstnání, nicméně výše hrubých výdělků dosažených v tomto období zohledněna nebyla (údaje o nich zcela chyběly). To je však v projednávané věci bez významu. Žalovaná se totiž nemůže vyvinut pouze s poukazem na to, že žalobce nevyužil tehdejší právní úpravy na soudní ochranu či že se došetřování jeho výdělků nikdy

nedomáhal (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2014, č. j. 5 Ads 94/2014-22).

42. Skutečnosti rozhodné pro posouzení nároku na dávku a stanovení její výše mohly být prokázány jakýmkoliv způsobem, který procesní předpis připouštěl. Základním (předepsaným) důkazem však u zaměstnanců byl (a stále je) evidenční list důchodového pojištění (zabezpečení). Vést tento evidenční list bylo (a je) povinností zaměstnavatelské organizace, jejímž prostřednictvím v té době také občané v zákonem vymezených případech uplatňovali žádost o dávku; na procesu evidence se pak podíleli i tím, že správnost údajů uvedených na evidenčním listu stvrzovali jednak každoročně, jednak po skončení zaměstnání a před jeho odesláním žalované svým podpisem. V řízení o dávku tedy správní orgán vycházel (a vychází) při hodnocení dob pojištění zaměstnance a při stanovení jeho osobního vyměřovacího základu právě z tohoto důkazu, k jeho zajištění pak mohl a stále může vůči zaměstnavatelské organizaci využít oprávnění daná mu výše citovaným ustanovením § 12 organizačního zákona. Slovo „může“ je přitom nutno v kontextu vyložit jako „má povinnost“. V případě, že by se tímto způsobem nepodařilo evidenční list zajistit, bylo (a stále je) možno prokazovat doby pojištění a dosažené výdělky i jiným způsobem, zde však již po předchozí výzvě správního orgánu výsledek závisí na míře spolupráce pojištěnce a na tom, jaké důkazy k prokázání rozhodných skutečností navrhne, případně jaké sám v průběhu řízení předloží.
43. Žalovaná však na popsany postup stran šetření vyměřovacích základů za roky 1986 až 1991 rezignovala, o čemž žalobce nebyl informován. Jakkoliv si žalobce zajisté mohl podat opravný prostředek proti výši přiznaného invalidního důchodu, spoléhal, že jeho výše byla vyměřena správně. Takový jeho postoj mu lze vyčítat o to méně za situace, kdy stran šetření vyměřovacích základů za roky 1995 až 1996 žalovaná (sama) postupovala z moci úřední tak, aby výdělky žalobce zjistila, což se jí i podařilo. Ostatně i v roce 2020 postupovala žalovaná zcela bez podnětu žalobce a vyzvala správně nejprve Ministerstvo obrany (a nikoliv hned žalobce), aby jí doložilo žalobcův evidenční list důchodového pojištění za období let 1986 až 1991, jehož součástí budou i vyměřovací základy. Nejen zákonná úprava, nýbrž i správní praxe žalované tak jednoznačně svědčí ve prospěch žalobce, kterému, nebýt liknavého postupu žalované, mohl a měl být již od počátku přiznán invalidní důchod v takové výši, ve které mu náležel, neboť lze důvodně předpokládat, že by Ministerstvo vnitra na výzvu sdělilo žalované chybějící vyměřovací základy žalobce obratem již v roce 1999. Soud zde znovu připomíná, že se přitom jednalo o případ, kdy žalobce žalované řádně doložil, že v uvedené době získal pojistné doby, i to, kdy byl jeho zaměstnavatelem. Žalovaná tedy v roce 1999 vyměřila žalobcův invalidní důchod v nesprávné výši v důsledku svého chybného úředního postupu, neboť nijak nereagovala na skutečnost, že jí chybí nezbytné údaje potřebné pro správný výpočet výše invalidního důchodu.
44. Byl-li tedy invalidní důchod žalobci vyplácen v nižší částce, než v jaké mu náležel, následkem nesprávného postupu orgánu sociálního zabezpečení, je důvodná i námitka žalobce, že mu měl být invalidní důchod po jeho zvýšení být doplacen podle věty třetí § 56 odst. 1 písm. b) zákona o důchodovém pojištění, a nikoliv nejvýše pět let nazpět ode dne zjištění nebo uplatnění nároku na důchod nebo jeho zvýšení. Pro úplnost pak soud uvádí, že se nadto jeví absurdním, že žalovaná odvozovala počátek pětileté doby zpětně ode dne žalobcova uplatnění nároku na *starobní* důchod, resp. od podání žádosti dne 13. 2. 2020, ačkoliv v této věci jde o doplatek důchodu *invalidního* – touto úvahou se pak žalovaná

dopracovala k závěru, že žalobci náleží doplatek invalidního důchodu pro invaliditu třetího stupně od 13. 2. 2015. Žalovaná tím ale dostatečně nereflektovala, že se jednalo o dva různé nároky žalobce, a tudíž i dvě řízení, což ostatně vedlo i k vydání dvou samostatných rozhodnutí – soud připomíná, že prvostupňové rozhodnutí č. I bylo vydáno v řízení zahájeném z moci úřední ve věci invalidního důchodu žalobce, kdežto prvostupňovým rozhodnutím č. II bylo rozhodnuto o žádosti žalobce ve věci jeho starobního důchodu. Jakkoliv v souladu s § 85a odst. 3 organizačního zákona ve znění zákona č. 259/2017 Sb. lze v řízení ve věcech důchodového pojištění vést jediný spis pro každou jednotlivou fyzickou osobu, i když se jedná o více věcí týkajících se této osoby, je třeba tato řízení i tak vnímat z hlediska procesního jako oddělená a samostatná.

45. Pouze *obiter dictum* soud uvádí, že měla-li žalovaná v úmyslu řádně aplikovat § 56 odst. 1 písm. b) větu druhou zákona o důchodovém pojištění, pak musela (alespoň) vycházet ode dne zjištění, že byl žalobci vyplácen důchod v nižší částce, než v jaké mu náležel. Tento den se přitom soudu nepodařilo ze správního spisu s určitostí zjistit, nejpozději by jím ale mohl být den 13. 3. 2020, kdy se žalovaná obrátila na Ministerstvo obrany, aby jí sdělilo žalobcovy vyměřovací základy právě za období od roku 1986 do roku 1991. Soud žalované nicméně nevytýká, že součástí správního spisu není oznámení o zahájení řízení z moci úřední, jelikož si je vědom ustanovení § 85a odst. 1 organizačního zákona ve znění zákona č. 259/2017 Sb., podle kterého se zahájení řízení z moci úřední účastníkům zpravidla neoznamuje.
46. Soud tak na tomto místě shrnuje, že dává za pravdu žalobci, že mu náležel doplatek invalidního důchodu již ode dne, od něhož mu takový důchod náležel. Nelze s ním však souhlasit v tom směru, že takovým dnem byl již den přiznání invalidního důchodu. Zde je třeba naopak souhlasit se žalovanou, která naprosto přiléhavě poukázala na fakt, že vzhledem k přechodnému ustanovení čl. II bodu 14 zákona č. 306/2008 Sb. bylo možné žalobci doplatit invalidní důchod nejdříve od 1. 1. 2006.
47. Úprava, která činí dobu a výši doplatku důchodu závislou na tom, zda k nesprávnému vyměření důchodu nebo jeho odepření došlo zaviněním správního orgánu, nadto s prodloužením doby, za niž lze dávku přiznat či zvýšit zpětně, byla poprvé do zákona o důchodovém pojištění vložena až zmiňovaným zákonem č. 306/2008 Sb. s účinností od 1. 1. 2009. Zákonodárce přitom musel vyřešit střet staré a nové úpravy v přechodných ustanoveních tak, aby mezi jednotlivými skupinami pojištěnců nevznikaly neodůvodněné rozdíly. Podle čl. II bodu 14 zákona č. 306/2008 Sb. proto zakotvil pravidlo, že „[z]a dobu před 1. lednem 2009 se důchod nebo jeho zvýšení doplatí ve výši, v níž důchod správně náležel, nejvýše v rozsahu stanoveném právními předpisy účinnými ke dni 31. prosince 2008.“
48. Podle § 56 odst. 1 písm. b) zákona o důchodovém pojištění ve znění účinném do 31. 12. 2008 platilo, že zjistí-li se, že důchod byl přiznán nebo je vyplácen v nižší částce, než v jaké náleží, nebo byl neprávem odepřen, anebo byl přiznán od pozdějšího data, než od jakého náleží, důchod se zvýší nebo přizná, a to ode dne, od něhož důchod nebo jeho zvýšení náleží, nejvýše však tři roky nazpět ode dne zjištění nebo uplatnění nároku na důchod nebo jeho zvýšení; pro běh této lhůty platí § 55 odst. 2 věta třetí obdobně.
49. Invalidní důchod neprávem přiznaný žalobci v nižší výměře, než mu náležel, tak lze uplatnit i za dobu před 1. 1. 2009, nejvýše však za tři roky zpětně ode dne účinnosti zákona č. 306/2008 Sb., tj. nejdříve od 1. 1. 2006, a to (s ohledem k čl. II bodu 14 téhož zákona) při splnění podmínek § 56 odst. 1 písm. b) zákona o důchodovém pojištění ve znění účinném

do 31. 12. 2008, tj. tehdy, jestliže ke zjištění nebo uplatnění nároku plynoucího z nesrovnalosti došlo v období od 1. 1. 2009 do 31. 12. 2012, takže počátek zpětně počítané tříleté doby předchází rok 2009. V tomto případě však již není nesprávný postup orgánu sociálního zabezpečení relevantní, neboť aplikované ustanovení účinné do 31. 12. 2008 této skutečnosti žádný význam nepřikládá.

50. Protože v případě žalobce nebylo zjištěno, že by ke zjištění nároku žalobce na zvýšení invalidního důchodu došlo před rokem 2013, nelze mu i přes zjištěný nesprávný postup žalované v důsledku čl. II bodu 14 zákona č. 306/2008 Sb. a formulace jím odkazovaného § 56 odst. 1 písm. b) zákona o důchodovém pojištění ve znění účinném do 31. 12. 2008 přiznat doplacení invalidního důchodu za dobu před 1. 1. 2009. Pokud ovšem žalovaná dobu, za kterou přiznala doplatek invalidního důchodu, omezila již datem 13. 2. 2015, a nikoliv 1. 1. 2009, postupovala nezákonně.
51. Na tento závěr přitom nemá žádný vliv ani žalobcem v replice zmiňované přechodné ustanovení čl. XXXIV bodu 4 zákona č. 189/2006 Sb., které také odkazuje na aplikaci právní úpravy účinné do 31. 12. 2018, pokud jde o ustanovení § 55 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění. Je tomu tak proto, že ustanovení § 55 odst. 2 věty druhé a třetí zákona o důchodovém pojištění nebylo v tomto případě pro věc rozhodné, přičemž dříve platná tříletá lhůta je reflektována i samotným ustanovením § 56 odst. 1 písm. b) zákona o důchodovém pojištění ve znění účinném do 31. 12. 2008.
52. Na tomto základě proto soud uzavírá, že napadené rozhodnutí ve znění opravného rozhodnutí ze dne 2. 9. 2020, č. j. X, je nezákonné v části, jíž žalovaná zamítla námitky žalobce a potvrdila rozhodnutí žalované č. I ze dne 21. 5. 2020, č. j. X, ve výroku II. Soudu tak nezbylo než v tomto rozsahu napadené rozhodnutí zrušit a vrátit věc žalované k dalšímu řízení (§ 78 odst. 1 a 4 s. ř. s.).
53. Ve zbývajícím rozsahu, tj. pokud jde o prvostupňové rozhodnutí č. II a výrok I prvostupňového rozhodnutí č. I, zůstalo napadené rozhodnutí rozhodnutím soudu nedotčeno. Nad rámec nezbytného odůvodnění nicméně soud žalovanou upozorňuje na to, že ve výrokové části napadeného rozhodnutí prvostupňové rozhodnutí č. II potvrdila navzdory tomu, že prvostupňové rozhodnutí č. II nebylo ze strany žalobce vůbec napadeno námitkami, a dokonce i navzdory tomu, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí sama uvedla, že jej z toho důvodu nepřezkoumávala. Taková formulace výroku není procesně korektní, neboť mj. vedla k posunu okamžiku nabytí právní moci prvostupňového rozhodnutí č. II, ač k tomu nebylo žádného důvodu. Nicméně vzhledem k tomu, že do této otázky nesměruje žádný ze žalobních bodů, soud výrok napadeného rozhodnutí v části potvrzující prvostupňové rozhodnutí č. II nerušil.
54. V dalším řízení je žalovaná povinna znovu posoudit, od kterého dne se žalobci doplatí invalidní důchod po jeho zvýšení podle § 56 odst. 1 písm. b) zákona o důchodovém pojištění, přičemž bude vázána právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.), že byl žalobci v minulosti vyplácen invalidní důchod v nižší částce, než v jaké mu náležel, v důsledku nesprávného postupu orgánu sociálního zabezpečení. Neopomene přitom zohlednit, že za dobu před 1. 1. 2009 lze důchod doplatit nejvýše v rozsahu stanoveném právními předpisy účinnými ke dni 31. 12. 2008.
55. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaná nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměla úspěch. Žalobci, který byl sice ve věci

úspěšný, přitom žádné náklady řízení nevznikly, a proto ani jemu nemohla být přiznána jejich náhrada.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 18. října 2021

Mgr. Ing. Petr Šuránek, v. r.
samosoudce